

være umuligt at modtage den. Lignende Mangler gør sig gældende med Hensyn til selve Søfarten. I Isvintre vilde det være af allerstørste Betydning, om Havnen var tilstrækkelig stor til at modtage de Skibe, som ikke kan gaa ind til Hovedstaden. Dens Utilstrækkelighed viste sig i Vintrene 1893—94—95, da Sundet var lukket. Man havde den Gang under alvorlig Overvejelse paa Grund af de øjeblikkelige Vanskeligheder at søge Projektet fremmet. Der er nu ikke et Sted paa den, som det for et Par Aar siden ved Strandinger viste sig, ret farlige Kyst, hvor der kan være Tale om Installering af Redningsmateriel, eller hvor Skibene kan ty ind. Jeg kunde ligeledes nævne Bunkerulforsyningen. Naar Skibene skal forsynes med Bunkerkul, maa de gaa over til vor Nabo Helsingborg, fordi der ikke i Helsingør Havn er den fornødne Plads. Fiskeriet har store Vanskeligheder. Der lever for Tiden ca. 100 Fiskere paa Helsingør-Kysten mellem de nærmeste Fiskerlejer, de raader over ca. 90 Baade og 6 Motorbaade, men disse Baade har de ikke noget som helst Sted til, de maa trække dem op paa Stranden ligesom i gamle Dage. De har derfor ingen Mulighed for at udvikle deres Erhverv og udnytte det paa den Maade, som det bør udnyttes paa, saa der kan udnyttes Værdiforøgelse for Nationen, som Havet indeholder. Det er ikke mere end et Par Maaneder siden, Fiskeriforeningen fik Tilhold af Havnemesteren om, at de ikke maatte have deres Baade liggende i Havnen; naar de kom ind med Last, skulde de søge saa hurtigt som muligt at faa Baaden tømt og gaa ud igen, Havnen var ikke beregnet paa Fiskerbaade. Man vil derfor forstaa, at der fra Fiskernes Side er meget stærke Ønsker fremme om, at dette Spørgsmaal kan finde sin Afgørelse.

Ogsaa for Skibbygningen er Havnespørgsmaalet af stor Betydning. Vi har i Helsingør et af de ældste Skibsværfter her i Landet, som man nok tør sige er en af de solideste Virksomheder og et af de smukkeste Udslag af dansk Foretagsomhed. Det er fuldstændig afskaaret fra at kunne bygge den Type af Skibe, som Tiden kræver; og fuldstændig afskaaret fra enhver Udvidelse. Trods gentagne Henvendelser til Havneraadet har det ikke været muligt at finde nogen som helst anden Udvej til at gøre Værftet konkurrencedygtigt end det Nordhavnsprojekt, som er indstillet til Ministeriet. Man ser rundt om i Landet paa det ene Skibsværft efter det andet smukke Beviser paa dansk Foretag-

somhed, som vel ikke alle er lige sikre for Fremtiden, men her ligger en velfunderet og velledeet Virksomhed, som ikke er i Stand til at udvikle sig paa naturlig Maade, fordi Statshavnen ligger som en Hindring derfor.

Jeg skal endvidere nævne Sejlsporten. Som Bevis for, hvor nødvendig en Forbedring af Havneforholdene er, skal jeg anføre, at det i Sejlsportens Tidsskrift hedder, at der er glimrende Farvande ved Helsingør, men meget daarlige Havneforhold, hvad der dog kan raades Bod paa, idet der lige overfor Helsingør ligger den glimrende Helsingborghavn, hvortil Sejlsportens Folk og Fartøjer henvises.

Da jeg efter alt foreliggende tør gaa ud fra, at dette Havneprojekt kan paa-regne Tilslutning fra alle Sider — fra Sagkundskaaben og fra de interesserede Handels-, Søfarts- og Fiskerikredse er Tilslutning forlængst givet —, skal jeg tillade mig at opfordre den højtærede Minister for offentlige Arbejder til enten snarest at forelægge et særligt Forslag til Lov om Paabegyndelse af denne Havn eller fremkomme med et Ændringsforslag til Finanslovforslagets anden Behandling om et Beløb til Paabegyndelse af disse Arbejder. Alle Detailtegninger og Projekter foreligger, og Arbejdet kan sættes i Gang med meget kort Varsel. Det vilde være et meget værdifuldt Bidrag til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, som vi alle ønsker at faa afhjulpet. Her kan man i hvert Fald ikke skyde sig ind under, at Projekterne først skal udarbejdes, de er klare til, at man kan begynde. Jeg tør vel derfor haabe paa, at man vil udnytte denne Mulighed for at yde Bidrag til Arbejdsløshedens Bekæmpelse.

Samtidig skal jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om Kronborg. Der er i de sidste Par Aar foregaaet Ting paa Kronborg, som i nogen Grad har for-bavset Omgivelserne deroppe; det er rimeligt, at man der paa Egnen har en vis Interesse for og med Opmærksomhed følger, hvad der foregaaer der. Ved Forsvarsordningen i 1909 blev der truffet den Bestemmelse, at Kronborg fremdeles skulde være Garnisonsplads og afgive Bolig dels for Mandskabet og dels for en Del af Befalingsmændene, en Ordning, som forudsattes at skulle være gældende til Udløbet af den gældende Militærordning i 1922. Der var den Gang nogle Lokaler, der rummede en Malerisamling, om hvis kunstneriske Værdi der var delte Meninger, og man tog derfor ikke fra